



CONSPECTUS TOTIUS OPERIS.



Us naturæ est primum & antiquissimum, §. 1. Historia
ejus, ut reliquarum disciplinarum omnium, est maxime
necessaria, §. 2. idque ideo, quia studium juris naturæ
maximam utilitatem adfert. Objectiones contra hanc
assertionem (1) quod nihil certi hic reperitur, §. 3. (2)
quod in praxi nullum usum habeat, cum responsionibus,
§. 4. judicium essentiam Juri ingreditur, §. 5. Intelligi-
tur hic jus naturæ, quod post lapsum hominis obtinet,
§. 6. Qualis ejus conditio tempore Adami & posterorum
ejus fuerit, §. 7. nec non post institutam Remp. Hebræorum, §. 8. An tractatio juris na-
turæ systematica simpliciter ad ejus perfectionem requiratur, §. 9. Facies hujus disci-
pline apud Gentiles. Sectæ Philosophorum Græcorum, §. 10. Eorum doctrinæ in
moralibus, §. 11. 12. Philosophi Romani, §. 13. Apud omnes hosce jus naturæ non
fuit excultum. Philosophi, quorum excerpta in Pandectis traduntur, §. 14. De
populis barbaris, eorumque studiis, §. 15. In specie de Germanis. Apud hos studia non
floruerunt, §. 16. Introductio Scholarum & Academiarum in Germaniam. Misera
earum facies, §. 17. Theologi Romanenses jus naturæ cum maximo illius dispendio
profiteri inceperunt, §. 18. Tractatus hunc in finem à Scholasticis adornati §. 19.
Stultitia Antonii d'Escobar, §. 20. Restauratio juris naturæ. Cur non illa statim
post reformationem suscepta fuerit. Judicium Lutheri de reformandis Academiis &
doctrina morali Aristotelis, §. 21. 22. Æmulatio inter Lutherum & Melanchtho-
nem, nec non inter utriusque assēclas, §. 23. Benedicti Winckleri Tractatus de prin-
cipiis juris ante Grotium editus, §. 24. Grotii Opus Parisiis editum. Cur illud de
Jure belli & pacis inscripserit, §. 25. Elogia Grotii, §. 26. Quale fundamentum
juris naturæ posuerit Grotius, & qualem dolum bonum hic adhibuerit, §. 27. Com-
men-

)(

men-